

והענפים המרובים יאהילו על המת, ועל האנשים שעוברים תחתיו, ומביאים עליהם את הטומאה.

שואלת הגמרא: **פשיטא! מפני הטומאה תנן**, מה באה הברייתא לחדש הרי כבר כתוב כן במשנה?

מתרצת הגמרא: **אי ממתניתין, הוה אמינא דלמא מיייתי עורב טומאה, ושדי התב, אם לא היתה הברייתא אומרת מפני אהל הטומאה, היינו מפרשים את המשנה שהכוונה "מפני הטומאה", שחוששין שיבא עורב שם, שיש בפיו כזית מת, ויניח את הכזית מעל הענפים, ונמצא שהמת מאהיל על עוברי דרכים שעוברים תחתיו, ואם הוא כל החשש, וסגיא בדחלולי בעלמא, מספיק שיקצוץ אחת אחת מבין שני ענפים כדי להרחיק האויר שבין הענפים שלא יוכל להניח על זה הכזית, וכשיראה העורב שאינו יכול להניחו שם יניחו במקום אחר.**

קא משמע לן, משמיע לנו הברייתא, שהחשש הוא שיהא כזית תחת הענפים, ולכן צריך לקצוץ כל הענפים, כדי שלא ישאר ענף שמאהיל על הכזית מת ועל עוברי דרכים. (45)

דילמא שיעורא דרבנן נפיש. או שהשיעור של רבנן הוא יותר מהשיעור של רבי יהודה.

פשיטא דשיעורא דרבנן נפיש. יש לפשוט שהשיעור של רבנן הוא יותר, **דאי סלקא דעתך שיעורא דרבי יהודה נפיש, רבנן, בשיעורא דרבי יהודה, היכי עבדי? אם תאמר שהשיעור של גמל טעון פשתן הוא יותר מהשיעור של גמל ורוכבו, מה יעשו רבנן אם גמל טעון פשתן יעבור, הרי אז יעכבוהו הענפים מלעבור.**

אך שואלת הגמרא: **ואלא מאי, שיעורא דרבנן נפיש.** אם כן, **רבי יהודה, בשיעורא דרבנן, מאי עבדי?** אם תאמר שהשיעור של רבנן יותר, מה יעשה רבי יהודה כשגמל ורוכבו יעברו, הרי יעכבו אותם הענפים.

ומתרצת הגמרא: **אפשר דנחין וחליף תותיה.** הרוכב כשרואה הענפים נגדו יכול להתכופף ולעבור תחתיו.

שנינו במשנה: **רבי שמעון אומר כל האילן כנגד המשקולת מפני הטומאה.**

תנא שנינו בברייתא **מפני אהל הטומאה.** הפירוש במשנה מפני הטומאה, היינו שחוששין שמא יהיה כזית מת אצל האילן,

הדרן עלך לא יחפור

הענפים, קא משמע לן הברייתא שאף אם יברח העורב משם מפחד הצורה, אפשר שתוך כדי בריחתו יפול הכזית מפיו על הענפים וישאר שם, או שיפול על הארץ תחת הענפים, לכן צריך לקצוץ כל הענפים.

45. כן פירש רש"י. ותוס' פירשו בשם ר"ח שדחלולי זה לשון "דחלא" היינו מלשון יראה ופחד, שאפשר להניח שם צורה של בן אדם שנקרא בלשוננו "דחליל" כדי להפחיד העורבים שלא יבאו לשם, ובאופן זה אין צריך לקצוץ